

एस. सी. आर. सर्वोच्च न्यायालय अहवाल (रिपोर्ट) 435

अखलाकली हयातल्ली

विरुद्ध.

द स्टेट ऑफ बॉम्बे.

[बी. के. मुखर्जी आणि एन. एच. भगवती न्यायमूर्तीद्वय.]

९

डिसे १९५३

फौजदारी प्रक्रिया संहिता (1898 चा पाचवा सुधारित), कलम.307- उच्च न्यायालयाचे
निर्णयार्थ पुन्हा

योग्य दृष्टिकोन - ज्युरीना- संपूर्ण वस्तुस्थिती चे आकलन असते जर ते निर्णयाप्रत- वाजवी
संख्येने आले तर.

संदर्भाच्या बाबतीत योग्य पद्धत असे अधोरेखित करते, फौजदारी प्रक्रिया
संहितेच्याकलम 307 मध्ये शेवटी असे ठरवले गेले आहे की उच्च न्यायालय ज्युरीच्या निर्णयात
हस्तक्षेप करेल जर त्याला सदर निकाल विकृत हेकेखोर ,विपर्यस्त, स्पष्टपणे चुकीचा किंवा
पुराव्याच्या वजनाच्या विरोधात असल्याचे आढळले.

जर खटल्याची तथ्ये आणि परिस्थिती अशी असेल की एखाद्या निष्कर्षावर किंवा दुसऱ्या निष्कर्षावर वाजवी संख्येने लोक पोहोचू शकतील, तर सत्र न्यायाधीश किंवा उच्च न्यायालय ज्युरीने दिलेल्या निर्णयाच्या जागी त्यांचा निर्णय बदलण्याचा अधिकार नाही. ज्युरी हे तथ्यांचे एकमेव न्यायाधीश असतात आणि ज्युरीच्या निर्णयाचा लाभ मिळवणे हा आरोपींचा अधिकार असतो. जरी सत्र न्यायाधीश किंवा उच्च न्यायालय एखाद्या वेगळ्या निर्णयावर पोहोचले असले तरी, सत्र न्यायाधीशांनी संदर्भ करणे किंवा उच्च न्यायालयाने तो स्वीकारणे आणि ज्युरीच्या निर्णयासाठी त्यांचा स्वतःचा निर्णय त्याचे ऐवजी लादणे आवश्यक नाही, जर तथ्ये आणि परिस्थिती यावर पुरुषांच्या वाजवी गटाने कारवाई करून निकाल येणे शक्य असेल तर.

रामानुग्रह सिंग विरुद्ध सम्राट (ए. आय. आर. १९४६ पी. सी. १५१)

फौजदारी अपील अधीकारिता. फौजदारी अपील क्रमांक ७६/१९५३ .

१९५२ च्या फौजदारी ज्युरी संदर्भ क्रमांक ५८ मध्ये मुंबई उच्च न्यायनिर्णय १६० जून १९५२ रोजीच्या आदेशा विरुद्ध विशेष परवानगीद्वारे अपील.

.. ..

उजव्या हाताच्या खड्ड्यावर, शर्टच्या पुढच्या बाजूला आणि उजव्या मांडीवर. उजव्या बाजूच्या कॉलरवर आणि शर्टच्या मागील बाजूसही रक्ताचे डाग होते. बचाव पक्षाने दिलेला बचाव असा होता की तो एक फळांचा दलाल होता आणि रात्री 11 वाजेपर्यंत त्याने क्रॉफर्ड बाजारातून त्याची

थकबाकी वसूल केल्यानंतर तो धोबी रस्त्याने (स्ट्रीट)च्या कोपऱ्यात आला, जेव्हा त्याला 'चोर, चोर' असे ओरडण्याचा आवाज आला आणि त्यानंतर तो 'चोर, चोर' असा ओरडला आणि त्याला पकडण्यासाठी पळून जाणाऱ्या व्यक्तीच्या मागे धावला.जेव्हा तो नागदेवी क्रॉस स्ट्रीटच्या संगमावर पोहोचला तेव्हा तो खाली पडला आणि त्याच्या पुढे धावत असलेली व्यक्ती नाल्यात घुसली.जेव्हा तो पुढे होता आणि जे लोक पाठलाग करत होते त्यापैकी तेव्हा तो खाली पडला त्या पैकी तीन-चार जण त्याच्या शरीरावर पडले आणि जेव्हा तो उठला तेव्हा त्याला इतर दोन-तीन व्यक्तींनी पकडले, ज्यानी सर्वाना सांगितले की तोच तो माणूस आहे.उपनिरीक्षक चव्हाण या व्यक्तींपैकी एक होते.चव्हाण हा त्याचा साथीदार असल्याचा संशय होता, परंतु काहींनी तो पोलिस अधिकारी असल्याचे सांगितले आणि त्यानंतर चव्हाणला सोडल्यात आले.अपीलकर्त्याला पोलिसांच्या पायलट कार मध्ये बसवण्यात आले, जी सोबत आली आणि पोलीस ठाण्यात नेण्यात आली.त्यानंतर त्याला गुन्हाच्या ठिकाणी नेण्यात आले आणि तेथे पंचनामा काढण्यात आला.त्यानंतर त्याला पुन्हा पोलीस ठाण्यात आणण्यात आले आणि त्याला आरोपी कक्षात बसवण्यात आले.त्याला खूप गरम वाटत असल्याने त्याने त्याचा शर्ट काढला आणि तो त्याच्या बाजूला ठेवला.दरम्यान, एक पोलीस हवालदार तिथे आला आणि त्याच्या नाकावर वार करून म्हणाला, "तुम्हाला असे वाटते का की हे तुमच्या वडिलांचे निवासस्थान आहे जिथे तुम्ही तुमचा शर्ट काढला होता?"!त्यानंतर त्याच्या नाकातून रक्तस्त्राव होऊ लागला आणि त्यामुळे त्याचा शर्ट आणि पायघोळ रक्ताने माखलेली होती.त्यानंतर त्याच हवालदाराने त्याला कपडे घालण्यास सांगितले आणि त्याला त्याच्या अधिकाऱ्याकडे नेले.त्यांनी यापूर्वी

अपीलकर्त्याला डी. आय. काकटकर, यांच्या समोर हजर केले. तिथे त्यांचे लक्षात त्याचे कपडे आले. त्यानंतर पंचांना बोलावण्यात आले आणि त्याचा पंचनामा तयार करण्यात आला ज्यामध्ये शर्ट आणि पायघोळीवरील रक्ताचे डाग नोंदवले गेले.

अपीलकर्त्यावर अतिरिक्त सत्र न्यायाधीश आणि सामान्य ज्युरीद्वारे खटला चालवला गेला.

तक्रारदारा तर्फे अब्दुल सतार, बाबूआदम आणि उपनिरीक्षक चव्हाण यांचे पुरावे सादर करण्यात आले रुग्णालयात आयोजित केलेल्या ओळख [परेड] संचलना करिता पुरावे सादर करण्यात आले.

अतिरिक्त सत्र न्यायाधीशांनी अपीलकर्त्याविरुद्धच्या खटल्याचा सारांश एका आरोपात दिला जो अतिशय न्याय्य होता. उच्च न्यायालयासमोर किंवा आमच्यासमोर या आरोपावर हल्ला करण्यात आला नव्हता, कारण त्यात निर्णयाला दूषित करण्यासारखे कोणतेही चुकीचे निर्देश किंवा ज्युरीला दिलेले निर्देश नव्हते. योग्य विचारविनिमयानंतर ज्युरी एकमताने येऊ शकली नाही आणि अपीलकर्त्याविरुद्ध सहा विरुद्ध तीनच्या बहुमताने दोषी नसल्याचा निकाल दिला. अतिरिक्त सत्र न्यायाधीशांनी बहुमताचा निर्णय स्वीकारला नाही. त्यांनी या निर्णयाशी असहमती दर्शवली आणि त्यांना वाटले की न्यायाच्या उद्देशाने हे प्रकरण उच्च न्यायालयात सादर करणे आवश्यक आहे आणि त्यानुसार २२ एप्रिल १९५२ रोजी संदर्भ आदेशाद्वारे फौजदारी प्रक्रिया संहितेच्या कलम 307 अंतर्गत हे प्रकरण उच्च न्यायालयात दाखल करण्यात आले.

हे लक्षात घेणे महत्त्वाचे आहे की १९५२ चा सहावा मुंबई कायदा लागू होण्यापूर्वी, फौजदारी प्रक्रिया संहितेचे कलम 305 आणि 303 हे ग्रेटर बॉम्बेच्या [बृहनमुंबई] सत्र न्यायालयाला लागू होते.ज्युरीच्या एकमताने दिलेल्या निर्णयाशी असहमती दर्शविणाऱ्या खटल्याची तरतूद करणे आणि ग्रेटर बॉम्बेच्या [बृहनमुंबई] सत्र न्यायाधीशांना फौजदारी प्रक्रिया संहितेच्या कलम 307 अन्वये संदर्भ देण्यास सक्षम करणे हा या विधेयकाच्या उद्दिष्टांमध्ये नमूद केल्याप्रमाणे हेतू होता.तथापि, १९५२ च्या सहाव्या मुंबई कायद्याद्वारे दुरुस्ती करताना विधिमंडळाने ज्युरीला पदमुक्त केले आणि बहुमताच्या निकालाच्या बाबतीतही दुसऱ्या ज्युरीद्वारे आरोपींवर पुन्हा खटला चालवण्याचे आदेश देण्याचे ग्रेटर बॉम्बेच्या[बृहनमुंबई] सत्र न्यायाधीशांचे अधिकार इतके हिरावून घेतले की पाच ते चारच्या निकालात, जो तोपर्यंत प्रभावी निकाल नव्हता, तो खटला फौजदारी प्रक्रिया संहिता, च्या कलम 307 अंतर्गत उच्च न्यायालयात सादर करावा लागेल.

उच्च न्यायालयाने संदर्भ ऐकला आणि अभिलेखातील पुराव्यांवर चर्चा केल्यानंतर असा निष्कर्ष काढला की अपीलकर्ता हा अब्दुल सतारचा हल्लेखोर असल्याखेरीज वाजवी व्यक्तीसाठी दुसरा कोणताही निष्कर्ष काढता येत नाही. त्यानुसार उच्च न्यायालयाने अपीलकर्त्याला भारतीय दंड संहिता कलम 326 अंतर्गत गुन्ह्यासाठी दोषी ठरवले आणि त्याला वरीलप्रमाणे शिक्षा सुनावली.अपीलकर्त्याने ४ फेब्रुवारी १९५३ रोजी या न्यायालयाकडून अपील करण्यासाठी विशेष परवानगी मिळवली आणि म्हणूनच हे अपील केले.

फिर्यादी साक्षीदारांच्या पुराव्यांमध्ये विविध परिस्थिती समोर आणल्या गेल्या, ज्यावर बचावपक्षाने विशेषतः भर दिला होता.अपीलकर्त्याने केलेल्या गुन्ह्याचा कोणताही हेतू सिद्ध करण्यात ते अपयशी ठरले असल्याचे अभियोग पक्षाने उघडपणे मान्य केले.अब्दुल सत्तार यांनी सत्र न्यायालयात पुरावा देण्यापूर्वी कुठेही असे म्हटले नव्हते की अपीलकर्त्याने आपल्यावर जरखमा का केल्या आहेत याबद्दल त्यांचे त्याच्याशी कोणतेही संभाषण झाले होते.तथापि, त्याने सत्र न्यायालयात प्रथमच सांगितले की त्याने अपीलकर्त्याला विचारले की तो त्याला चाकू का मारत आहे [वार] करीत आहे आणि अपीलकर्त्याने उत्तर दिले की तो त्याच्या एका मित्राच्या सांगण्यावरून असे करत आहे.अब्दुल सत्तारने नंतर सांगितले की त्याचे सुलेमान नावाच्या एका व्यक्तीशी शत्रुत्व होते आणि सुलेमानच्या सांगण्यावरूनच अपीलकर्त्याने त्याच्या व्यक्तीला दुखापत केली.आदेशकर्त्याने केलेल्या गुन्ह्याचा हेतू पुरवण्यासाठी बचावपक्षाने याला शुद्ध विचार म्हणून संबोधले होते आणि असे आवाहन करण्यात आले होते की जर अब्दुल सत्तारने केलेल्या गुन्ह्याचा हेतू पुरवण्यासाठी कथा शोधण्यात सक्षम असेल तर अपीलार्थीने ओळख पटवण्यातही त्याच्यावर निश्चितपणे विश्वास ठेवला जाऊ शकत नाही.

अपीलकर्त्या कडे गुन्ह्याचे शस्त्र देखील सापडले नाही आणि त्याचा शोध घेऊनही पोलिसांना गुन्ह्याच्या ठिकाणी किंवा त्याच्या जवळ सापडलेले नाही.बाबू आदम किंवा उपनिरीक्षक चव्हाण या दोघांनीही अपीलकर्त्याच्या हातात चाकू पाहिलेला नव्हता.मात्र मोहम्मद सफी हा साक्षीदार होता, ज्याला फिर्यादी पक्षाने वगळले आणि बचाव पक्षाने त्याला तपासले परंतु उत्तरवादी कडून त्याला प्रतिकूल साक्षीदार म्हणून वागले गेले, ज्याने सांगितले की

त्याने अपीलकर्त्याच्या हातात चाकू पाहिला.जर बाबू आदमचा पुरावा स्वीकारायचा असेल तर मोहम्मद सफी सत्य सांगत नव्हता आणि जर मोहम्मद सफीचा पुरावा स्वीकारायचा असेल तर बाबू आदम सत्य सांगत नव्हता.त्यामुळे पुराव्यांच्या या संघर्षावर बचावपक्षाने योग्य भाष्य केले.

ओळख परेड देखील योग्य नसल्याचे आव्हान देण्यात आले कारण ओळख परेडचे आयोजन केले गेले तेव्हा बहुतेक रुग्ण -कक्षातील मुले अपीलार्थींशी मिसळली गेली होती असा आरोप करण्यात आला होता.खटल्याच्या या पैलूबद्दल फिर्यादी साक्षीदारांच्या उलटतपासणीत कोणतेही प्रश्न विचारले गेले नाहीत आणि अतिरिक्त सत्र न्यायाधीशांनी ज्युरीला असे निरीक्षण नोंदवले की अशा उलटतपासणीच्या अनुपस्थितीत, ओळख परेडच्या या टीकेवर जास्त अवलंबून राहू शकत नाही.असे करताना हे लक्षात घेतले जाऊ शकते की उच्च न्यायालयानेही असे निरीक्षण नोंदवले की "अशा प्रकरणांमध्ये परेड होईल अशी आमची अपेक्षा आहे तितकी परेड समाधानकारक नव्हते" मात्र पुढे असे निरीक्षण नोंदवले की त्या वस्तुस्थितीचा एकमेव परिणाम त्यांना अब्दुल सतारच्या पुराव्याच्या संदर्भात सावध करणे असेल मात्र त्यांनी त्या पुराव्याची पुष्टी केल्याशिवाय कारवाई करण्यास पुढे जाऊ नये.

अपीलकर्त्याच्या शर्ट आणि पायघोळीवरील रक्ताचे डाग पहिल्यांदा बाबू आदम किंवा उपनिरीक्षक चव्हाण यांना दिसले नाहीत आणि जेव्हा २६ ऑगस्ट १९५१ रोजी सकाळी सुमारे 1-30 वाजता दुसरा पंचनामा करण्यात आला, तेव्हा गुन्हाच्या ठिकाणाहून पोलिस ठाण्यात परत आणल्यानंतर हे रक्ताचे डाग नोंदवले गेले आणि पंचनाम्यात नोंदवले गेले.या रक्ताच्या

डागांच्या अस्तित्वाचा आग्रह अब्दुल सतारच्या साक्षीची पुष्टी म्हणून केला गेला, कारण त्याने असे म्हटले आहे की अपीलकर्त्याने त्याला जरखमी केले आहेत.पोलिस कॉन्स्टेबलने[हवालदार] ने अपीलार्थ्याच्या नाकावर वार केल्याने नाकातून रक्तस्त्राव झाला आणि अपीलार्थ्याच्या शर्ट आणि पायघोळींवर रक्ताचे डाग पडले, या पोलिस कॉन्स्टेबलने[हवालदार] ने पोलीस स्टेशनचे आवारातच अशा प्रकारे काम केले असण्याची शक्यता नाकारण्याचा प्रयत्न केला गेला.

पोलिस ठाण्याचे आवारातच फिर्यादी पक्षाने कदाचित उजव्या हाताच्या खड्ड्यातील, शर्टच्या समोर तसेच पायघोळीवरील रक्ताचे डाग स्पष्ट केले असतील.परंतु शर्टच्या मागील बाजूस असलेले रक्ताचे डाग सहजपणे स्पष्ट केले जाऊ शकले नाहीत.शर्टच्या मागील बाजूस असलेल्या रक्ताच्या डागांचे संरक्षण फिर्यादीपक्षाद्वारे निश्चितच स्पष्टीकरण दिले जाऊ शकते आणि ते एक परीस्थितीजन्य होते ज्यावर बचावाद्वारे संभाव्य बचाव म्हणून अवलंबून होते.

ज्युरीने जेव्हा अपीलार्थ्याच्या गुन्हेगारीपणाच्या प्रश्नावर विचारविनिमय केला मात्र आम्हाला विचार करावा लागणारा एकमेव प्रश्न असा आहे की त्यांनी सहा ते तीनच्या बहुमताने दिलेला निकाल असा होता का की कोणताही वाजवी गट या अभिलेखाच्या नोंदींवर पोहोचू शकला नाही.फौजदारी प्रक्रिया संहितेच्या कलम ३०७ अंतर्गत संदर्भाच्या बाबतीत योग्य निर्णयी पथ विश्लेषण [रामनुग्रह सिंग वि सम्राट [१९४६ एं आई आर पी.सी.१५१ (१)] या प्रकरणात प्रिवी कौन्सिलने ठरविले की, जिथे प्रिवी कौन्सिलने तोपर्यंत भारतात प्रचलित असलेल्या अधिकाराच्या संघर्षाचे निराकरण केले मात्र निर्णय "विपर्यस्त", "स्पष्टपणे चुकीचा"

किंवा "पुराव्याच्या वजनाच्या विरोधात" या अर्थाने विकृत आढळल्यासच उच्च न्यायालय ज्युरीच्या निर्णयात हस्तक्षेप करेल असा दृष्टिकोन स्वीकारला.फौजदारी प्रक्रिया संहितेच्या कलम ३०७ अंतर्गत असलेल्या तत्वावर प्रिवी कौन्सिलच्या तत्वांची निरीक्षणे योग्यरित्या उद्धृत केली जाऊ शकतात.

"उपकलम (१) अंतर्गत, दोन अटी आहेत.संदर्भ न्याय्य ठरवण्यासाठी आवश्यक आहेत.पहिली, न्यायाधीशांनी ज्युरीच्या निर्णयाशी असहमत असणे आवश्यक आहे, त्यावर कोणतीही टिप्पणी करण्याची गरज नाही, कारण तो स्पष्टपणे कोणत्याही संदर्भासाठी पाया आहे.दुसरे, न्यायाधीशांनी "न्यायाच्या उद्देशाने खटला सादर करणे आवश्यक आहे असे स्पष्टपणे मत असणे आवश्यक आहे" हे महत्वाचे आहे आणि त्यांच्या न्यामुर्तीच्या मते या कलमाच्या व्याख्येची गुरुकिल्ली प्रदान करते. निःसंशयपणे विधिमंडळाच्या लक्षात आले की ग्रामीण जिल्ह्या किंवा प्रांतीय भागामध्ये मध्ये ज्युरीद्वारे खटला सुरू करणे प्रायोगिक असेल आणि त्यांच्या अज्ञान आणि अननुभवीपणामुळे, (१९४६) ए. आय. आर.(१) ,१९४६ पी. सी १५१ ज्युरीद्वारे न्यायाचा अपव्यय होऊ शकतो. चुकीचे निर्णय परत करणे.त्यांच्या अधिपतींना असे वाटते की या कलमाचा उद्देश या धोक्यापासून संरक्षण करणे हा होता, आणि सत्र न्यायाधीश आणि उच्च न्यायालयाला त्यांच्या अधिकारात योग्य प्रकारे काम करून न्यायाधीशांना संहितेद्वारे त्यांच्यावर आणलेल्या तथ्यांचे निर्धारण करण्याच्या अधिकारापासून वंचित ठेवण्यास सक्षम करणे हा नव्हता.न्यायाधीश मंडळ जर पुराव्याच्या आधारावर निष्कर्षपर्यंत पोहोचले असेल, जे एखाद्या सक्षम व्यक्तीपर्यंत पोहोचू शकते, तर न्यायाच्या

उद्देशासाठी सत्र न्यायाधीशांनी हे प्रकरण उच्च न्यायालयात पाठवणे आवश्यक नाही, कारण ते स्वतः तथ्यांवर वेगळ्या निष्कर्षावर पोहोचले असते, कारण ते तथ्यांचे निर्धारण करणारे न्यायाधिकरण नाहीत. त्याने त्यापलीकडे जाऊन असे मत व्यक्त केले पाहिजे की हा निर्णय असा आहे ज्यावर कोणताही वाजवी गट पुराव्यावर पोहोचू शकला नसता. संदर्भ हाताळताना उच्च न्यायालयाचे अधिकार उपकलम (3) मध्ये समाविष्ट आहेत. अपील केल्यावर तो वापरू शकेल अशा कोणत्याही अधिकारांचा तो वापर करू शकतो आणि यात कलम ४२८ द्वारे पुरविलेला नवीन पुरावा मागणी अधिकार समाविष्ट आहे. न्यायालयाने संपूर्ण प्रकरणाचा विचार केला पाहिजे आणि सत्र न्यायाधीश आणि ज्युरीच्या मतांना योग्य महत्त्व दिले पाहिजे आणि नंतर आरोपीची निर्दोष मुक्तता किंवा दोषी ठरवले पाहिजे. न्यायमूर्तीच्या दृष्टिकोनातून, न्यायाधिकरणाचा निकाल रद्द करणे न्यायाच्या उद्दिष्टांसाठी आवश्यकता आहे की नाही हा उच्च न्यायालयातील सर्वोच्च विचार असला पाहिजे. सर्वसाधारणपणे, जर पुरावा असा असेल की तो न्यायचौकशी न्यायालयाने घेतलेल्या दृष्टिकोनानुसार दोषी किंवा दोषी नसल्याच्या निर्णयाचे योग्य समर्थन करू शकेल आणि जर ज्युरीने पुराव्याचा एक दृष्टिकोन घेतला आणि न्यायाधीशांना वाटले की त्यांनी दुसरा घेतला पाहिजे, तर ज्युरीचे मत प्रबल असले पाहिजे, कारण ते वस्तुस्थितीचे न्यायाधीश आहेत. अशा प्रकरणात संदर्भ न्याय्य नाही आणि मात्र त्यांचे मत मान्य करूनच उच्च न्यायालय ज्युरीच्या मताला योग्य महत्त्व देऊ शकते. तथापि, जर उच्च न्यायालयाला असे वाटत असेल की पुराव्यांच्या आधारे कोणताही वाजवी गट ज्युरीने घेतलेल्या

निष्कर्षपर्यंत पोहोचू शकला नसता, तर संदर्भ न्याय्य ठरला आणि न्यायाच्या उद्दिष्टांसाठी निकालाकडे दुर्लक्ष करणे आवश्यक आहे.

फौजदारी प्रक्रिया संहितेच्या कलम ३०७ अंतर्गत संदर्भामध्ये दृष्टिकोनाची ही योग्य निर्णयी पथ विश्लेषण आहे असे आमचे मत आहे. जर खटल्याची तथ्ये आणि चौकटीची भूमिका अशी असेल की एखाद्या निष्कर्षावर किंवा दुसऱ्या निष्कर्षावर वाजवी लोक पोहोचू शकतील, तर सत्र न्यायाधीश किंवा उच्च न्यायालयाला ज्युरीने दिलेल्या निर्णयाच्या जागी त्यांचा निर्णय बदलण्यास सक्षम नाही. ज्युरी हे तथ्यांचे एकमेव न्यायाधीश असतात आणि ज्युरीच्या निर्णयाचा लाभ मिळवणे हा आरोपी चा अधिकार असतो. जरी सत्र न्यायाधीश किंवा उच्च न्यायालय एखाद्या वेगळ्या निर्णयावर पोहोचले असले, तरी सत्र न्यायाधीशांना संदर्भ देणे किंवा उच्च न्यायालयाला तो स्वीकारणे आणि ज्युरीच्या निर्णयासाठी त्यांचा स्वतःचा निर्णय बदलणे सक्षम नाही, परंतु निकाल अशा प्रकारचा होता की जो खटल्याची तथ्ये आणि चौकटीच्या दृष्टिकोनावर वाजवी पुरुषांच्या गटाद्वारे गाठला जाऊ शकत होता.

आम्ही वर नमूद केलेल्या भूमिकेचा विचार करता, आमचे स्पष्टपणे असे मत आहे की आमच्यासमोर असलेल्या खटल्याची तथ्ये आणि परिस्थिती ज्युरीसमोर पुरेशी सामग्री होती ज्यामुळे ज्युरीला अपीलकर्त्याच्या गुन्हेगारीच्या संदर्भात एक किंवा दुसऱ्या निष्कर्षावर पोहोचता येईल. नऊपैकी सहा न्यायाधीश या निष्कर्षावर पोहोचले की अपीलकर्ता त्याच्यावर ज्या गुन्ह्याचा आरोप ठेवण्यात आला होता, त्यात तो दोषी नव्हता. नऊपैकी तीन न्यायाधीश विरुद्ध निष्कर्षावर पोहोचले आणि ज्युरीच्या सदस्यांनी घेतलेल्या निष्कर्षापैकी एक किंवा दुसरा

निष्कर्ष अवास्तव किंवा उघडपणे चुकीचा किंवा पुराव्याच्या वजनाच्या विरोधात या अर्थाने विकृत असल्याचे वर्णन करणे आमच्यासाठी या खटल्याच्या परिस्थितीत अशक्य आहे. बहुमताने दिलेला निर्णय हा निश्चितच एक निर्णय होता जो अभिलेखाचे पुराव्यांनुसार वाजवी संख्येने लोकांपर्यंत पोहोचू शकला असता आणि आमच्या मते संदर्भ सक्षम नव्हता.

त्यामुळे याचा परिणाम असा होतो की, अपील, संदर्भ रद्द उच्च न्यायनिर्णय, अपीलकर्त्याला तो ज्या गुन्ह्यात दोषी होता त्या गुन्ह्यासाठी दोषी नसल्याची घोषणा करणारा ज्युरीचा बहुमत निकाल, मंजूर केला जाईल. आरोप स्वीकारला गेला आणि अपीलकर्त्याची निर्दोष मुक्तता करण्यात आली आणि निर्दोष मुक्तता करण्यात आली आणि त्याला तात्काळ मुक्त करण्यात आले.

अपील मंजूर

उत्तरवादीसाठी अभिकर्ता : जी. एच राजाध्यक्ष .

X-X-X-X

अस्वीकरण

या न्यायनिर्णयाच्या मराठी भाषेतील या अनुवादाचा वापर हा पक्षकारास त्याच्या/ तिच्या मातृभाषेमध्ये त्याचा अर्थ समजून घेण्यापुरताच मर्यादित राहील आणि त्याचा इतर कोणत्याही कारणाकरता वापर करता येणार नाही तसेच इंग्रजी भाषेतील न्यायनिर्णय हाच

सर्व व्यावहारिक आणि कार्यालयीन वापराकरिता विश्वसनीय असेल आणि तोच त्यातील आदेशाच्या निष्पादन आणि अंमलबजावणी करता वैध मानला जाईल.

X-X-X-X